

Den næste sag på dagsordenen var:

*Tredje behandling af forslag til lov om skibsregistreringsafgifter.*

(Anden behandling findes i tidenden sp. 1515).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

*Lovforslaget*

vedtoges enstemmigt med 133 stemmer.

**Formanden:** Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Tredje behandling af forslag til lov om valutaforhold m. v.*

(Anden behandling findes i tidenden sp. 1516).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

**Udvalgets ordfører (Chr. Christiansen):** Udvalget har holdt et møde mellem anden og tredje behandling og indstiller enstemmigt, at lovforslaget vedtages i den affattelse, det fik ved anden behandling.

**Aksel Larsen:** Vi ser os ikke i stand til at medvirke til dette lovforslags fremme. Vi er klar over, at det er en rammelov, og at det for så vidt kan være vanskeligt at foreslå anden formulering af dens enkelte bestemmelser end den foreliggende, men såvel den praksis, der hidtil er fulgt af de veksellende regeringer, hvad angår vort handelsforhold med udlandet, kontrol med valutaen o. s. v., som den debat, der har været om disse spørgsmål ved behandlingen af lovforslaget, siger til os, at vi i hvert fald ikke har noget, der ligner blot tilnærmelsesvis sikkerhed for, at loven vil blive administreret på en måde, som vil være i overensstemmelse med Danmarks interesser. Vi vil ikke have medansvar for lovens vedtagelse, idet det umiddelbart ville give os et

medansvar for følgerne af den, for den måde, den bliver administreret på. Vi vil derfor afholde os fra at stemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslaget*

vedtoges enstemmigt med 140 stemmer; 6 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

**Formanden:** Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Tredje behandling af forslag til lov om tillæg til lov om indmalingspligt m. m. for dansk hvede og rug.*

(Anden behandling findes i tidenden sp. 1509).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

**Udvalgets ordfører (Carl Petersen):** Udvalget har holdt et møde mellem anden og tredje behandling, og jeg kan på hele udvalgets vegne indstille lovforslaget til vedtagelse.

**Fuglsang:** Som sagt ved første behandling ønsker mit parti at stemme mod dette lovforslag, hvis konsekvens jo vil være en forhøjelse af prisen på korn.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslaget*

vedtoges med 140 stemmer mod 6.

**Formanden:** Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om afskaffelse af karenstiden)* [af Alfred Jensen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 619, fremsættelsen i tidenden sp. 943).

Lovforslaget sattes til forhandling.

**Socialministeren (Bomholt):** Det af de ærede medlemmer af det kommunistiske parti fremsatte lovforslag går ud på en ophævelse af den i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring i § 16, stk. 5, fastsatte ventetid, almindeligt kaldet karenstid, som medlemmer af en statsanerkendt arbejdsløshedskasse i anledning af indtruffen ledighed skal gennemgå, for at der kan udbetales arbejdsløshedsunderstøttelse. Karenstiden er efter loven normalt 6 dage, men kan efter den enkelte arbejdsløshedskasses vedtægtsbestemmelser forhøjes til 15 dage eller, hvis der er tale om ydelse af understøttelse i form af rejsehjælp, nedsættes eller bortfalde.

Enhver ved, at det at blive kastet ud i arbejdsløshed er en meget alvorlig sag både for en arbejder selv og for hans familie, og det kan derfor for en umiddelbar betragtning synes hårdt, at arbejdsløshedskasserne ikke straks kan træde hjælpende til. Jeg må dog her gøre den bemærkning, at medens lovens almindelige regel ganske vist er, at der ved begyndelsen af hver arbejdsløshedsperiode skal gennemgås karenstid, er der i loven hjemlet ret til at dispensere herfra, og denne hjemmel er benyttet af samtlige arbejdsløshedskasser, således at karenstiden kun skal gennemgås én gang i hvert understøttelsesår. Ved lovforslagets fremsættelse blev det nævnt, at dispensationsreglen er anvendt af Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, og jeg kan altså oplyse, at også for de andre kasser gælder samme bestemmelse, og på denne måde er virkningerne af reglen i høj grad mildnet. Der gælder dog særlige regler for dem, som uberettiget har forladt deres arbejde, eller som vægrer sig ved at tage anvist arbejde.

I fremsættelsestalen blev det anført, at man ikke har en tilsvarende ventetidsbestemmelse inden for den offentlige sygeforsikring. Dette er rigtigt. Dog ydes der ikke hjælp fra sygekassen, hvis sygdommen ikke varer mere end 3 dage. Inden for andre områder er der imidlertid bestemmelser om ventetid. Således kræver ulykkesforsikringslovgivningen en karenstid på 6 dage, inden dagpengeudbetaling begynder. Jeg kan også nævne hovedorganisationernes sygelønsaf-

tale, efter hvilken der først ydes sygeløn efter 6 dages sygdom. Dette er ganske vist en aftale mellem organisationerne, ikke et lovgivningsanliggende, men i denne aftale har man altså fundet det naturligt, at de, der er omfattet af aftalen, selv bærer en vis risiko.

I det foreliggende lovforslag nævnes, at der af statskassen skal stilles 10 mill. kr. til rådighed til dækning af merudgiften til understøttelse, når bestemmelsen om karensdagene ophæves. Hvor store udgifterne vil blive, kan naturligvis ikke siges med sikkerhed, men det må forudses, at de i alt fald bliver 12-13 mill. kr. om året. Også for de arbejdsløshedskasser, der er interesseret i en afkortelse af karenstiden, er der et spørgsmål om administration og økonomi, og det vil ikke være gørligt at gå ind for en afgørelse, før der for hele arbejdsløsheds-kassernes område er sket en nærmere afklaring.

Jeg skal ikke have noget imod, at det udvalg, der nedsættes, tilstræber en sådan afklaring.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen):** Jeg takker for den venlige modtagelse, ministeren har givet det af os fremsatte lovforslag. Jeg takker også for de supplerende bemærkninger, der er givet til min fremsættelsestale. Jeg hæfter mig særlig ved, at ministeren fremdrager, at der med hensyn til sygeforsikringen er en bestemmelse om, at man får hjælp fra den første dag, hvis sygdommen strækker sig ud over 3 dages varighed. Ministeren nævnte, at ulykkesforsikringsloven og sygelønsordningen har en slags karenstid, og det kan jo ikke bestrides; men det er ikke ensbetydende med, at arbejderne har ment, at det var rimeligt. Det er det, man har kunnet nå frem til i første omgang, og jeg vil tro, at det for de allerfleste arbejders vedkommende virker byrdefuldt og generende med sådanne bestemmelser. Jeg er da også vidende om, at man på adskillige områder har søgt ad anden vej at råde bod derpå enten gennem aftaler eller ved ordninger, som holder de pågældende skadeløse i den periode.

Man skal gøre sig klart, at der er og har været stor utilfredshed med den ulempe, som karenstiden betyder, og det var der-

## [Alfred Jensen.]

for, man fik den lempelse, som jeg nævnte i min fremsættelsestale, og som ministeren også var inde på; han sagde, at den ikke alene gjaldt for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, men for samtlige kasser. Det er muligt, at den gør det, men jeg vil da gerne understrege, at efter lovens bestemmelse, kan den kun komme i anvendelse, hvor det drejer sig om hyppige arbejdsløshedsperioder. Alene den omstændighed vil betyde en vis begrænsning, og dermed er vi tilbage ved det problem, at vi under alle omstændigheder har bestemmelsen om en 6 dages karenstid, der virker i allerhøjeste grad ødelæggende.

Her må man tage i betragtning, at når en arbejdsløs skal have den første understøttelse, skal han som regel, inden han får den, have præsteret at betale 2 ugers kontingent, idet de færreste jo har betalt kontingent forud, og betingelsen for at få udbetalt understøttelse er, at man er à jour kontingentmæssigt. Det vil igen sige, at praktisk talt alle, der kommer ud i arbejdsløshed, stilles over for ekstra udgifter, netop i en periode hvor deres indtægter er faldende. Det er årsagen til, at problemet er særlig fremherskende. Jeg vil i denne forbindelse også gøre opmærksom på, at det for manges vedkommende i første omgang drejer sig om 10-20 kr. i kontingentbetaling for 2 uger, idet kontingentet for de fleste kassers vedkommende ligger på 5-10 kr. ugentlig — ja, der er endog kasser, hvis kontingent ligger betydeligt højere — og det er da klart, at den, der fra en almindelig indtægt skal over på arbejdsløshedsunderstøttelse, har vanskeligt ved at klare disse overgangsudgifter.

Der er et andet moment, jeg også gerne vil fremdrage, et moment, man i denne forbindelse ikke kan se bort fra, og det er den omstændighed, at samtlige bygningsarbejdere i vintermånederne har nedsat arbejdstid. Det var der ingen der ville have noget imod, for så vidt fortjenesten var den samme, som de oppebærer ved 48 timers arbejde; men sådan er det jo desværre ikke. I stedet for en normal ugeløn får man faktisk kun syv ottendedele heraf. Det vil sige, at forholdene for bygningsarbejderne i vintermånederne allerede er anspændt derved, at de ikke har den samme indtægt,

som de havde før, og alene denne nedgang gør det vanskeligt at klare de daglige udgifter. Kommer der så arbejdsløshed til — og det gør der i allerhøjeste grad for bygningsarbejdere, både fordi der er mindre arbejde om vinteren og på grund af vejrtiliget — kan det knibe hårdt, så også det taler for, at vi prøver på at få dette ændret.

Jeg ser med tilfredshed på, at man vil tage disse forhold op til belysning. Det er klart, at jeg ikke nøjagtig har kunnet beregne, hvor store omkostningerne ved en sådan reform vil blive. Jeg har skønsmæssigt anslået dem til 10 mill. kr. Det er muligt, at beløbet bliver større, men jeg vil gøre opmærksom på, at vi i vort forslag har indføjet en bestemmelse om, at det kun er de dårligst stillede kasser, der skal kunne få dækning for de ekstra omkostninger; som påføres dem ved en sådan reform. Men selv om mit tal skulle være for lavt, mener jeg ikke, at en ekstraudgift herudover på 2-3 mill. kr. skulle virke afskrækkende for samfundet; der ofres penge på mange områder til formål, som er mindre påkrævede end det, vi her taler om.

Jeg skal derfor anbefale, at folketinget tager venligt mod dette lovforslag, og at også udvalget behandler det med gennemførelse for øje. Jeg vil understrege, at for de arbejdsløse i almindelighed øges vanskelighederne yderligere gennem det høje huslejeniveau; for mange af de yngre medborgere ligger huslejen betydeligt over det, der nu kan ydes i huslejhjælp, og det vil sige, at en sådan håndsrækning i allerhøjeste grad er tiltrængt. Jeg vil derfor anmode om, at man behandler lovforslaget ikke alene med gennemførelse for øje, men også med hurtig gennemførelse for øje.

**Ravn:** Jeg kan på mit partis vegne tilslutte mig de bemærkninger, som den højtærede socialminister har gjort om det foreliggende lovforslag. Der er næppe nogen grund til, at vi tager en debat om arbejdsløshedslovgivningen i anledning af det foreliggende lovforslag. Arbejdsløshedsloven er fra 1951. Mit parti betragter den ikke som nogen helt ideel lovgivning. Der er fejl og mangler i den. Det er bl. a. også kommet til udtryk derved, at vi gentagne gange har måttet beskæftige os med arbejdsløsheds-kasselovgivningen; ikke mindst de vanske-

[Ravn.]

ligt stillede kassers forhold har været til behandling i tinget adskillige gange.

Om det foreliggende lovforslag vil jeg sige, at vi ser med sympati på nogle af de tanker, der er nedlagt i det. Alt det, den ærede ordfører for forslagsstillerne har sagt om den sociale side af sagen, kan jeg for så vidt give min tilslutning. Det er rigtigt, at de arbejdsløse har vanskeligheder ved indledningen til en arbejdsløshedsperiode, når de skal springe en uge over, om man kan sige det på den måde; og det er rigtigt, at der kan gå, i hvert fald i København, helt op til 17 dage, før hjælpen kommer til udbetaling. Ikke mindst for de lavtlønnede folk, hvis ugeløn ikke er til mere end dagen og vejen, kan disse karenbestemmelser være en hård belastning.

Jeg synes dog også, man kan sige, hvad den højtærede socialminister var inde på, at der er vist en del forståelse for dette problem, idet dispensationsbestemmelserne i arbejdsløshedsloven er udnyttet. Det har betydet, at hvor der tidligere skulle tages karensdage efter 3 eller 4 ugers arbejde, lidt forskelligt for de forskellige kasser, skal der nu kun, bl. a. for arbejdsmændenes vedkommende, tages karensdage én gang årligt. Det er klart, at disse dispensationsbestemmelser har været en stor hjælp for de arbejdsløse. Vi skal nu imidlertid gøre os klart, når spørgsmålet om karenbestemmelserne behandles, at det i høj grad er et spørgsmål om kassernes økonomi. Der er kasser, der simpelt hen ikke har penge til at gennemføre en ophævelse af karenstiden, uden at de samtidig får et ekstraordinært tilskud fra staten. Med andre ord, kasserne vil ikke kunne udnytte eventuelle nye bestemmelser uden dette øgede tilskud.

Jeg er opmærksom på, at forslagsstillerne i § 3 i lovforslaget ønsker 10 mill. kr. stillet til rådighed for de vanskeligt stillede kasser. Her er vi for så vidt ved kernen i hele sagen. Jeg vil gerne føje til, i lighed med hvad den højtærede socialminister sagde, at jeg ikke er sikker på, det beløb dækker udgifterne. Jeg ved, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse regner med, at 10 mill. kr. nogenlunde er det beløb, den skal bruge, hvis karenbestemmelserne ophæves, og da der også er andre vanskeligt stillede kasser end arbejdsmændenes at tage hensyn til,

bliver der sikkert tale om et større beløb. Men spørgsmålet er altså, om staten kan stille 10 mill. kr. eller et andet beløb til rådighed for de vanskelige stillede arbejdsløsheds-kasser. Som bekendt sidder der for øjeblikket en kommission og arbejder med de vanskeligt stillede arbejdsløsheds-kassers forhold. Jeg kan ikke sige noget om, hvornår denne kommission kan afslutte sit arbejde; det ville være rart, om den snart gjorde det, så man kunne få orden i de vanskeligt stillede kassers forhold og få skabt et rimeligt økonomisk grundlag navnlig for disse kasser.

Mit parti er som sagt sympatisk indstillet over for nogle af de tanker, der er nedlagt i det foreliggende lovforslag. Hvis der skulle vise sig politisk mulighed for en lovgivning i retning af det, der her er foreslået, vil vi yde vor medvirken dertil, og vi mener, der kan være anledning til at se på lovforslaget i et udvalg.

**N. Chr. Christensen:** Vi i venstre er ikke uden forståelse for de vanskelige vilkår, som de arbejdsløse har, og vi har da også gennem årene vist det i praksis gennem vor deltagelse i den lovgivning, der er vedtaget i denne sal, også i tilfælde, hvor ekstraordinære krav blev stillet. Men det lovforslag, som det kommunistiske parti nu har fremsat, kan vi ikke medvirke til at gennemføre. Vi synes for det første, at det hviler på et helt forkert grundlag. Den højtærede socialminister har allerede omtalt, at der i næsten alle arbejdsløsheds-kasser gives dispensation med hensyn til karenstiden. Dette er rigtigt. Der findes vist kun en eller to kasser, hvor sådan dispensation ikke er givet, og det vil igen sige, at dispensationen egentlig er blevet regel, og det er jo ikke meningen med en lov, at dispensation skal være reglen. Sådan set kan man sige, at det måske i visse tilfælde er imod lovens forudsætning, men man har altså skønnet det rigtigt at handle således på disse områder. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen grund til på nuværende tidspunkt at tage hele dette spørgsmål op.

Der er dernæst en række forhold, der vil komme til at spille ind, når loven til sin tid skal ændres. Spørgsmålet er jo til behandling sammen med en hel række andre spørgsmål i arbejdsløshedsforsikringskom-

[N. Chr. Christensen.]

missionen, sådan at man vel bliver nødt til at afvente, hvad man får ud af tingene dér.

Vi kan altså ikke på nuværende tidspunkt give tilslutning til, at der sker ændringer på dette område, og vi finder dem heller ikke påkrævet.

**Asger Jensen:** Det konservative folkeparti havde ikke tænkt sig, at kommunisterne skulle være toneangivende på dette område. Det er jo sådan, at der sidder en kommission og overvejer de problemer, der her er tale om, og er der grund til at ændre noget i selve lovgivningen, som dispensationer ikke kan klare, vil vi naturligvis i kommissionen være villige til også at få den sag undersøgt, men vort parti kan ikke medvirke til at gennemføre dette lovforslag på nuværende tidspunkt.

**Aage Fogh:** Da mit parti altid har været villigt til at medvirke til at skabe rimelige forhold for de arbejdsløse, og da jeg venter, at det foreliggende lovforslag skal til udvalgsbehandling, kan jeg nøjes med at erklære, at vi i udvalget vil se velvilligt på lovforslaget og drøfte de foreliggende muligheder.

**J. M. Pedersen:** Mit parti er også klar over de vanskeligheder, som de arbejdsløse kan komme ud for og er kommet ud for i mange tilfælde på grund af de mange karensdage. Takket være dispensationsbestemmelserne, som er blevet udnyttet i temmelig vid udstrækning, har man imidlertid bødet noget derpå; men det er rigtigt, at dispensationer ikke bør blive til en fast regel. Jeg vil på mit partis vegne gerne give tilsagn om, at vi vil deltage i et udvalgsarbejde og kigge på, om der er regler, som trænger til at ændres.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen):** Jeg takker de tre ordførere, de ærede medlemmer hr. Ravn, hr. Aage Fogh og hr. J. M. Pedersen, for deres forståelse af de tanker, der ligger bag forslaget, og deres villighed til at se på det i et udvalg. Jeg håber, at det så vil give sig udtryk deri, at vi når frem til en løsning af de problemer, der ligger her.

Jeg er jo desværre ikke i den situation, at jeg kan takke det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen og det ærede medlem hr. Asger Jensen for deres stilling til forslaget. Jeg må sige, at det nytter ikke noget, at man står og taler om sympati for de arbejdsløse og udtrykker forståelse for sociallovgivningen, når man, hver gang vi står over for et vigtigt spørgsmål, ikke vil være med til at søge det løst på en sådan måde, at der kan ydes hjælp til dem, der er i vanskeligheder, og det er det, der er tilfældet i dag, som det har været det ved tidligere lejligheder. Her kommer vi med en motivering for, at karenstiden virker hårdere, end den har gjort før, fordi forholdene er vanskeligere for de arbejdsløse, og i stedet for at sige: så må vi se på spørgsmålet og prøve at finde frem til en løsning for dem, der er i vanskeligheder, henviser man til en kommission, som har siddet og arbejdet — ja, arbejdet ved jeg ikke om den har, men den har i hvert fald siddet igennem måneder og år og ikke fået noget ud af det, og det endda under omstændigheder, hvor de arbejdsløse står over for store vanskeligheder, hvor arbejdsløsheds-kasserne er i store vanskeligheder og man retter den ene henvendelse efter den anden til lovgivningsmagten.

Man mener altså, at initiativet skal komme fra den kommission, som har siddet og ladet skægget gro ned i pultene og er revnende ligeglad med — for det er jo tilfældet — om der kommer en løsning på de spørgsmål, som for længst burde være bragt til klaring og løsning. Det er imidlertid ikke alene spørgsmålet om de vanskeligt stillede arbejdsløsheds-kasser, der er aktuelt, men arbejdsløshedslovgivningen som helhed trænger til revision, fordi, som det ærede medlem hr. Ravn rigtigt sagde, det er ikke nogen ideal lovgivning, idet dagpengene ikke slår til, fordi de børnetillæg, der gives, ikke er tilstrækkelige, og fordi tilskudsordningen er forældet og ikke er afpasset efter det, den burde være; statstilskuddene burde jo gives til de kasser, der har de store udgifter, og det er helt urimeligt, at man giver tilskud efter de kontingenter, der betales. Det er klart, at det giver vanskeligheder, og det er på denne baggrund, at det ene forbund efter det andet i sine dis-

[Alfred Jensen.]

kussioner og på sine delegeretmøder bliver nødt til at kritisere lovgivningen og fremsætte ønsker om at nå frem til en bedre affattelse af de forskellige bestemmelser. Det er netop, fordi kommissionens medlemmer ikke har kendt deres besøgstid og har draget omsorg for at nå frem til en mere tilfredsstillende ordning, at kommunisterne og arbejderne selv må tage initiativ til at få spørgsmålene diskuteret. De ærede medlemmer, som beskæftigede sig med denne sag, måtte skamrødme ved tanken om, at de lader det ene år gå efter det andet, uden at man når frem til klaring af disse spørgsmål.

Jeg takker, fordi man jo alligevel trods alt når frem til en realitetsbehandling af lovforslaget, og jeg håber, at man så i udvalget vil vise større forståelse fra, jeg har vel lov til at sige oppositionens side, end man har gjort her i salen. Jeg vil gerne, når talen er om udvalg — og jeg forstår, at et sådant vil blive nedsat — gøre opmærksom på, at det ville være rimeligt, om man, som skik har været før, tog en repræsentant for forslagsstillerne med i udvalget. Det har jo igennem mange år været en regel, at når forslagsstillere fra en lille gruppe, der ikke kunne være repræsenteret i udvalget, havde fået så megen lydhørhed her i salen, at forslaget gik i udvalg, så gjorde man plads for en repræsentant for forslagsstillerne, og jeg vil gerne henstille til rette vedkommende, at man også gør det i denne sag, fordi det forekommer mig, at netop de argumenter, vi har fremført, trænger til at blive fremført og belyst med øget styrke i udvalget.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at man lader sagen gå videre til behandling i et udvalg med gennemførelse af lovforslaget for øje.

**N. Chr. Christensen:** Jeg ved ikke, om det socialdemokratiske parti har så stor sympati for det kommunistiske forslag, at man vil gøre plads for et kommunistisk medlem

i det udvalg, som skal behandle det initiativ, som partiet påpeger at det har taget i denne sag; det skal jeg ikke blande mig i.

Når det ærede medlem hr. Alfred Jensen påstår, at den stilling, som venstre og det konservative folkeparti indtager over for de arbejdsløse, er der ikke meget hold i, idet vi kun henviser til kommissionen, vil jeg dog gøre opmærksom på, at når en regering har nedsat en kommission vedrørende hele dette vigtige spørgsmål, som ikke lader sig løse ved, at man fremsætter et lovforslag indeholdende et par paragrafer, så er det almindelig lovgivningskutyme, at man afventer kommissionens betænkning, inden man tager stilling til sagen. Det er det, vi har givet udtryk for i dag, og det ærede medlem hr. Alfred Jensen har ingen ret til at lægge hverken mere eller mindre i dette, end der er.

(Kort bemærkning).

**Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen):** Jeg mener, at jeg har lov til at sige, at der ikke er noget hold i den sympati, man har givet udtryk for, når man ikke vil være med til at se på dette forslag i et udvalg. Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen fremfører som begrundelse for sin afvisning, at hele området er til behandling i kommissionen. Ja, det er meget rigtigt, men det forhindrer jo ikke, at man kan tage specielle spørgsmål op til en midlertidig løsning.

Det er ikke nogen usædvanlig fremgangsmåde. Vi havde i mange år siddende en skattelovskommission, men ikke desto mindre vedtog vi her det ene år efter det andet en masse love, dels om påligning af, dels om udskrivning af skatter; det har det ærede medlem og hans parti været med til det ene år efter det andet. Når man har kunnet gøre det på det område, må man vel også kunne gøre noget tilsvarende, når det drejer sig om de arbejdsløse; men når det drejer sig om at hjælpe de dårligst stillede her i samfundet, er det, som om alle veje er lukkede; så er jorden totalt frossen.

**Ravn:** Må jeg ikke have lov at gøre den korte bemærkning både til den ærede ordfører for forslagsstillerne og til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, at det udvalg, der skal nedsættes, skal sammensættes efter akkurat de samme regler som andre udvalg i det høje ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.*

**Ravn:** Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond.*

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 713, fremsættelsen i tidenden sp. 1027).

Lovforslaget sættes til forhandling.

**Ove Hansen:** Lovforslaget her går ud på, at staten overtager de forpligtelser, som hidtil har påhvilet den fælleskommunale udligningsfond. Det drejer sig om tilskud til bl. a. skolevæsen, sygehusudgifter og sociale formål. Forslaget skal ses i forbindelse med den ændring af loven, som folketinget vedtog i marts 1956. Ved denne lov blev de personlige skatter til udligningsfonden indregnet i de personlige skatter til staten. Tilbage har således kun været ejendomsskatterne til udligningsfonden, og nu foreslår man, at disse skatter indregnes i ejendomsskatterne til staten. Det er en forenkling, som man fra kommunernes side kun kan hilse med tilfredshed, og for skatteydernes vedkommende vil lovforslaget ikke medføre nogen ændring. Fondens formue vil figurere på statsregnskabet, og staten vil fremtidig yde tilskud til kommunerne i samme omfang, som den fælleskommunale udligningsfond hidtil har gjort. Jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Jeg hilser med tilfredshed, at de vanskeligt stillede kommuner nu får 2 mill. kr. til rådighed i stedet for som hidtil kun 1 mill. kr.

**Thorkil Kristensen:** Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Bøgh, er forhindret i at være til stede, skal jeg i stedet for ham sige, at vi kan tiltræde, at den fælleskommunale udligningsfond nu ophæves. Jeg tilføjer, at hermed har vi naturligvis ikke taget stilling til, om de tilskudsordninger, som staten nu overtager det direkte ansvar for, skal være de endelige, ligesom vi heller ikke hermed vil være bundne til, at de satser for ejendomsskatterne, som herefter bliver egentlige stats-ejendomsskattesatser, skal være de endelige; det går jo ind i forhandlingerne om den kommende skattereform, specielt om ejendomsskatteavgivningen, som er til behandling i forbindelse med andre forslag i det høje ting for tiden.

Jeg kunne have lyst til at stille et enkelt spørgsmål. Der er jo en vis formue tilbage i den fælleskommunale udligningsfond. Det var, så vidt jeg husker, tidligere reglen, at staten forrentede udligningsfondens tilgodehavende i statskassen. Der har af naturlige grunde ikke været tale om en sådan forrentning, efter at vi fik indført den ordning, at staten simpelt hen tilsvarede det, der manglede til dækning af udgifterne, efter at staten havde overtaget indkomstskatterne. Jeg vil gerne spørge, om det er meningen, at der skal beregnes renter af den fond, der nu skal stå tilbage, og hvoraf visse tilskud til kommunerne skal afholdes.

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at vi i øvrigt kan tiltræde lovforslaget.

**Ager Jensen:** Ophævelsen af den fælleskommunale udligningsfond er en logisk følge af ophævelsen af den særlige fælleskommunale indkomst- og formueskat, som fandt sted i fjor. Den forenkling af skattelovgivningen og administrationen, som dette har tilsluttet, havde det konservative folkepartis tilslutning. Da statskassen har fået indtægterne, må den naturligvis også påtage sig udgifterne.

Den resterende del af fonden skal efter forslaget opføres særskilt på statsregnskabet og alene bevare forpligtelsen til at yde støtte til særligt vanskeligt stillede kommuner.